

CORREDISSES I CONSCIÈNCIES

M. Esther Comas Ibàñez

Un dels termes recurrents quan els adults, inclosos els professors entre els quals em compto, qualifiquem l'actitud dels adolescents actuals és el de *puerilitat*. Sembla haver-hi una avinença sense escletxes al respecte, tanmateix és sospitos que també es qualifiquessin d'infantils tant els adolescents de fa vint anys com els de fa més de vint segles: els clàssics ja es queixaven dels joves del seu temps! Ras i curt, els adolescents de cada generació sempre són molt més infantils que els de la generació precedent als ulls dels "grans". Però siguem sincers i fem un breu exercici d'instrospecció: com érem realment nosaltres en aquesta edat?

D'entre les moltes imatges que tinc arxivades a la memòria del meu pas com a alumna per l'Institut Narcís Oller, a l'antic edifici no cal dir-ho, una de les més vívides és la de les corredisses d'alumnes a la més mínima oportunitat entre el primer i el segon pis, per l'escala del fons de l'ala esquerra, no per la principal, on hauríem estat més fàcilment detectables. Això és igual que dir corredisses entre l'única classe de COU "ciències", al primer pis, al costat dels lavabos, i l'única classe de COU "lletres", just a sobre, al costat també dels lavabos i la torre. És ben cert que en aquella època ens odiàvem cordialment i que qualsevol ocasió era bona per tenir petits enfrontaments verbals i no verbals (la sang no arribà mai al riu), sobretot la representació masculina de cada classe, sempre ben disposada a reptar-se; seguida, això sí, de ben a prop i amb posat més aparent que real de no haver trencat mai un plat, per l'estol de xiques.

Els de lletres estàvem convençuts que els de ciències eren uns semianalfabets, que amb prou feines sabien llegir i escriure, però no gaire més; i els de ciències, al seu torn, ens consideraven uns inútils que miràvem de dissimular la nostra ineptitud per als números i els càlculs i per a moltes altres coses verament importants amb un aire de fingida intel·lectualitat. Tinc els meus dubtes que aquesta rivalitat persisteixi entre els alumnes d'ara, tampoc crec que s'autodenominin amb aquests termes, però llavors era així... Tornem al record...

Enmig d'aquells convenciments adolescents i d'aquelles actituds infantívoles hi havia temps per anar-nos conscienciant de moltes coses. Ara pot semblar anecdòtic, però en el meu primer any a l'Institut (aquell 3r de la primera promoció de BUP) vaig fer els primers exàmens en català de la meua vida i vaig començar a prendre els apunts en català, això sí, amb força faltes, és clar. Un dia s'establí un apassionat diàleg a la classe de llengua entre alguns alumnes i la professora —amb qui d'altra banda teníem una molt correcta relació— sobre la necessitat de normalització del català: “Usted no lo entiende”, li vam retreure, potser una mica injustos, en aquell moment que ens devia semblar que mostrava una actitud un pèl escèptica sobre el tema.

“Que infantils!”, devien pensar els nostres seriosos professors d'aquell Narcís Oller de finals dels 70 si cap ens va veure córrer per les escales tot i ser ja ganassots, però, sens dubte, entre corredisses també vam tenir temps per obrir els ulls —al petit univers de l'Institut s'esdevenen els anys que obrim els ulls al món—, i això és ara el que té més pes en els meus records i el que segur que també en el futur valdrà més en els records dels nostres alumnes d'ara.

Porta de la sala de professors de l'antic edifici del Quarter. (Arxiu del centre)